

Χίλια γερά χτυπήματα - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

«Ακόμα και εάν καθημερινά χίλια γερά χτυπήματα μάς ρίχνουν κάτω, να μη λιποψυχούμε και εγκαταλείψουμε μέσα στο στάδιο τον αγώνα δρόμου. Γιατί αυτή είναι η τάξη του κόσμου τούτου» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Συχνά στη ζωή μας δεχόμαστε χτυπήματα, τα οποία μας κάνουν να αισθανόμαστε αποκαρδιωμένοι. Επιλογές μας, που δεν μας βγήκαν όπως τις περιμέναμε, η συμπεριφορά των άλλων που δεν δείχνουν να αντιλαμβάνονται τι είναι σωστό και τι λάθος, η αίσθηση ότι η ζωή μας αδικεί, είναι σημάδια που μας κάνουν να πληγωνόμαστε, να υποφέρουμε, να μην μπορούμε να ορθοδοπήσουμε. Και σ' αυτό το κλίμα έρχεται ένας λόγος των καιρών μας που μοιάζει κάποτε ολότελα παράταιρος με τα συναισθήματα, τις λύπες, τις αγωνίες μας. «Όλα θα πάνε καλά». Και αναρωτιόμαστε, προς τι μια τέτοια ψευτοπαρηγοριά, όταν γνωρίζουμε καλά πως έχουμε ηττηθεί; Όταν οι άλλοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι η

πραγματικότητα είναι αλλιώτικη και ότι θα πρέπει να ελπίζουμε σε κάτι που δεν διορθώνεται; Όταν πενθούμε εμείς, πώς να δεχτούμε ότι θα αλλάξουν οι καταστάσεις;

Ο ασκητικός λόγος είναι μία πολύ δυνατή υπόμνηση στις δοκιμασίες της ζωής μας. Υπάρχει περίπτωση να δεχτούμε χίλια γερά χτυπήματα. Δεν πρέπει όμως να λυγίσουμε. Δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε τον αγώνα στο στάδιο αυτού του κόσμου. Ο άνθρωπος του Θεού αναφέρεται στα χτυπήματα του διαβόλου, των λογισμών, της κακίας που ταλαιπωρούν τον άνθρωπο που αγωνίζεται πνευματικά. Όμως ο λόγος αυτός, στην πραγματικότητα, θέλει να χτίσει δυνατή καρδιά σε κάθε περίπτωση της ζωής. Κι αυτή θα έρθει, όταν υπάρχει η δύναμη της πίστης.

Πώς να αντέξω τον λογισμό της αποτυχίας; Να συμβιβαστώ με τη φθαρτότητα, σαν να είναι όλα μία μοίρα, μπροστά στην οποία δεν μπορώ να κάνω κάτι; Να προσπαθήσω να εξαπατήσω τον εαυτό μου, ότι δεν συμβαίνει αυτό που συμβαίνει; Να ρίξω τα βάρη στους άλλους και να αυτοδικαιωθώ, ότι τουλάχιστον δεν είμαι εγώ η αιτία του κακού; Να ελπίσω ότι στο μέλλον όντως τα πράγματα θα πάνε καλύτερα;

Οι δρόμοι αυτοί είναι ανεπαρκείς. Μπορεί να ανακουφίζουν, έστω και πρόσκαιρα, αλλά δεν δίνουν απάντηση στο μεγάλο ερώτημα του κακού στη ζωή. Χρειάζεται να αποδεχτούμε ότι κάθε αγώνας έχει δύο εκβάσεις. Ότι είναι σχεδόν βέβαιο πως θα χτυπηθούμε και θα πέσουμε κάτω. Χρειάζεται όμως να πιστέψουμε ότι δεν είμαστε μόνοι μας στον αγώνα. Ότι ο Χριστός, στον χρόνο που Εκείνος κρίνει, μας δίνει τη λύτρωση. Μας δίνει τη στήριξη. Μας κρατά ζωντανούς και όρθιους. Ακόμη κι αν δεν διορθώνονται καταστάσεις και γεγονότα, μπορούμε να συνεχίσουμε να παλεύουμε στο στάδιο της ζωής να αντικαταστήσουμε τις ήττες μας με τις νίκες της αγάπης. Της έγνοιας. Του μοιράσματος. Της φροντίδας για τον άλλο. Να ξαναχτίσουμε όνειρα με ό,τι στοιχείο και με όποιους ανθρώπους μπορούμε να πορευθούμε. Να μην είναι το πένθος μας η οριστική μας απάντηση στη ζωή, αλλά ένα βήμα της.

Οι άνθρωποι έχουμε λησμονήσει τι σημαίνει Εκκλησία στη ζωή μας. Τι σημαίνει να είμαστε μέλη ενός σώματος, στο οποίο κεφαλή είναι ο Χριστός. Αυτός που ηττήθηκε από τον θάνατο, αλλά τον πάτησε με την ανάστασή Του. Γι' αυτό και στις δοκιμασίες μας τελικά, οικογενειακές, σχεσιακές, επαγγελματικές, σωματικές, ψυχικές, μπορούμε να ξεκινούμε από την αρχή. Όχι προσποιούμενοι ότι όλα θα πάνε καλά, αλλά με επίγνωση ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Κι αν μπορούμε, να στεκόμαστε και δίπλα στους άλλους. Κάθε καρδιά κρύβει τη δική της τρικυμία.

Πηγή: pemptousia.gr – themistoklismourtzanos.blogspot.com